

2. Andet anbringende vedrører den retlige fejl og/eller urigtige gengivelse af sagens akter og utilstrækkelige begrundelse, som den appellerede kendelse er behæftet med, for så vidt som Personaleretten i den nævnte kendelses punkt 32 fastslog, at den administrative procedure — fordi ingen ny og væsentlig faktisk omstændighed gjorde det berettiget at ansøge om fornyet prøvelse — ikke var forløbet forskriftsmæssigt og at de påstande, der var rettet imod afgørelsen af 30. september 2014 og afslaget af 22. april 2015 på klagen, ikke kunne antages til realitetsbehandling, selv om disse afgørelses rent bekræftende karakter ikke alene lod formode, at de ikke var truffet efter en fornyet gennemgang, men også at de ikke omfattede noget nyt element, og at afgørelsen af 30. september 2014, således som appellanten havde gjort gældende, omfattede et nyt element i forhold til afgørelsen af 7. april 2014, ligesom afgørelsen af 22. april 2015 i forhold til afgørelsen af 30. september 2014.
3. Tredje anbringende vedrører den retlige fejl og/eller urigtige gengivelse af sagens akter og manglende svar på appellansens argumentation, som den appellerede kendelse er behæftet med, for så vidt som Personaleretten i den nævnte kendelses punkt 26 fastslog, at den nye karakter af den faktiske omstændighed, der blev gjort gældende til støtte for ansøgningen om fornyet prøvelse, forudsatte, at parterne ikke havde haft eller ikke kunne have haft kendskab hertil, og at appellanten ikke i sin ansøgning havde angivet nye og væsentlige faktiske omstændigheder, der kunne gøre en fremlæggelse heraf berettiget, men — med henvisning til skrivelsen fra sin enhedschef — påberåbte sig ændringen af vedtægten, selv om manglende kendskab til den påberåbte faktiske omstændighed ikke var et krav i den foreliggende sag, selv om appellanten — således som hun havde gjort gældende — i sin ansøgning om fornyet prøvelse selv havde angivet, at hun udvidede sit retsgrundlag og selv om administrationen med henvisning til skrivelsen fra hendes enhedschef ikke i tilstrækkelig grad havde været opmærksom på reglerne i den nye vedtægt, hvilket udgør nye og væsentlige faktiske omstændigheder.
4. Fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af bevisreglerne og objektivitetsprincippet, for så vidt som Personaleretten i den appellerede kendelses præmis 28 fastslog, at appellanten ikke havde fremlagt oplysninger vedrørende den dato, på hvilken administrationen havde fået eller kunne have haft kendskab til hendes kollegas fremtidige fratreden på barsels- og forældreorlov, og i den nævnte kendelses punkt 29 fastslog, at det ikke kunne udelukkes, at dette kunne have været tilfældet den 7. april 2014 henset til den vedtægtsmæssige varighed af disse orlovere, til at datoen for en fødsel kan forudsiges lang tid i forvejen og til kutymen om så snart som muligt at give tjenestegrenerne meddelelse om længerevarende fravær, for i den nævnte kendelses punkt 30-32 at udlede, at appellanten ikke havde godtgjort, at hverken hun selv eller administrationen den 7. april 2014 havde haft eller kunne have haft kendskab til hendes kollegas fremtidige fravær, at appellansens ansøgning om fornyet prøvelse ikke var berettiget af nogen ny og væsentlig faktisk omstændighed, og at hendes påstande ikke kunne antages til realitetsbehandling, selv om beviset for en negativ omstændighed hos en tredjemand var umuligt, selv om det påhvilede EØSU at angive datoen for ansøgningen om orlov, og selv om Personaleretten ikke kunne støtte sig på efterfølgende formodninger eller på en simpel formodning med henblik på at vende bevisbyrden og begrunde sine konklusioner.

Appel iværksat den 14. april 2016 af Inge Barnett, Suzanne Ditlevsen og Annie Madsen til prøvelse af Personalerettens dom af 5. februar 2016 i sag F-66/15, Barnett m.fl. mod EØSU

(Sag T-158/16 P)

(2016/C 191/58)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: Inge Barnett (Roskilde, Danmark), Suzanne Ditlevsen (København, Danmark) og Annie Madsen (Frederiksberg, Danmark) (ved advokaterne S. Orlandi og T. Martin)

Den anden part i appelsagen: Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg (EØSU)

Appellansens påstande

Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

Det fastslås:

— Personalerettens dom i sag F-66/15, Barnett m.fl. mod EØSU, ophæves.

Der træffes en ny afgørelse med følgende indhold:

- De afgørelser, der er indeholdt i pensionsopgørelserne for juni 2014, hvorved den justeringskoefficient, der finder anvendelse på sagsøgernes pension, nedsættes fra den 1. januar 2014, annulleres.
- EØSU tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremført to anbringender, som i det væsentlige er identiske med eller svarer til dem, der er fremført i sag T-148/16 P, Barnett og Mogensen mod Kommissionen.

Rettsens kendelse af 6. april 2016 — Søndagsavisen mod Kommissionen

(Sag T-833/14) ⁽¹⁾

(2016/C 191/59)

Processprog: dansk

Formanden for Sjette Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 138 af 27.4.2015.

Rettsens kendelse af 6. april 2016 — Forbruger-Kontakt mod Kommissionen

(Sag T-834/14) ⁽¹⁾

(2016/C 191/60)

Processprog: dansk

Formanden for Sjette Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 138 af 27.4.2015.

Rettsens kendelse af 5. april 2016 — NICO mod Rådet

(Sag T-24/15) ⁽¹⁾

(2016/C 191/61)

Processprog: engelsk

Formanden for Syvende Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 89 af 16.3.2015.

Rettsens kendelse af 5. april 2016 — Syria Steel og Al Buroj Trading mod Rådet

(Sag T-285/15) ⁽¹⁾

(2016/C 191/62)

Processprog: engelsk

Formanden for Syvende Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 302 af 14.9.2015.
